

„Een komedie, ik haat alle komedie! Hoe je mij als dochter hebt behandeld, mij en je eigen kind, dat weten wij genoeg! Zorg dat hij wegkomt, Frank! Ik duld hem niet in huis.”

Zij liep de kamer weer uit en Frank gelukte het hem, door geld en goede woorden, de trap af en het huis uit te krijgen.

Eenige dagen gingen voorbij, zonder dat Frank pogingen deed om Rose-Marie weer tot poseeren te krijgen, eindelijk kon hij het niet langer meer uithouden; behalve de aandrift van zijn scheppenden geest drong nog een andere reden hem tot werken.

Hij kreeg van huis niets dan de renten van zijn vaders erfdeel; op zijn bedreiging dat hij het kapitaal zou terugvragen had Henri hem geantwoord door de toezending van een rekening-courant, waaruit bleek dat hij het grootste gedeelte van zijn portie reeds had genoten en dat hij veel verstandiger deed zich tevreden te stellen met de renten, die hem geregeld werden gezonden.

Maar het „binnenshuis” wonen met drie menschen kostte veel geld; daarenboven waren Jansje's ziekte en begrafenis duurder gebleken dan hij dacht en geld aan zijn schilderijen had Frank nog niet verdiend, om de eenvoudige reden dat hij nog nooit een doek voltooidde.

Hij moest iets afmaken, iets verkoopen en geld verdienen; maar zijn onrustige geest kon zich nooit tot een enkele zaak bepalen; eindelijk besloot hij zijn Rosa Marina te laten wachten en intusschen aan zijn „Amsterdamsche weeze” te werken, waarvoor hem door een kunstkooper reeds een aardig sommetje was toegezegd.

„Wanneer het model nu maar wil,” dacht hij en vroeg Rose-Marie zeer vriendelijk of zij morgen weer in zijn atelier wilde komen. Zij had sinds lang haar boosheid van dien avond vergeten en trad met de beste voornemens bezielde in het atelier; eerst wilde hij haar als wees laten zitten en gaf haar de geschikte kleeding om aan te trekken.

Ga nu heen, zeide zij tot Gesinger.